

PONÈNCIA PROCÉS D'INDEPENDÈNCIA

La present ponència té per objecte establir els criteris de REAGRUPAMENT INDEPENDENTISTA en relació al denominat procés de Catalunya cap a la seva independència. La seva estructura es divideix en tres àmbits: full de ruta, unilateralitat i vessant internacional.

1-FULL DE RUTA

a.- ANTECEDENTS.

Reagrupament va concórrer a les eleccions autonòmiques del 27 de setembre de 2015 formant part de les llistes de la candidatura de Junts pel Si, expressió transversal de la unitat d'acció de l'independentisme.

Aquesta candidatura de Junts pel Si assumia per tant la representació majoritària de l'independentisme català, fent-ho sota els següents principis:

1. Principi de sobirania.
2. Legitimitat democràtica.
3. Participació.

Així mateix, en una primera fase s'estableixen els següents compromisos:

1. Declaració d'inici del procés d'independència amb **la creació d'estructures d'Estat**
2. **Proclamació de la independència, desconnexió respecte a l'ordenament jurídic espanyol vigent, aprovació de la llei de transitorietat jurídica i inici del procés constituent.**

En una segona fase de **caràcter institucional constituent** que compren la celebració d'unes **eleccions constituents**, la culminació del procés de **creació de l'Estat independent amb l'aprovació de la Constitució** i la seva ratificació **mitjançant referèndum**.

- Si els ciutadans de Catalunya escullen una majoria de diputats a favor de la independència, el Parlament aprovarà una declaració solemne en la qual es proclamarà **que comença el procés d'independència**. En aquest sentit s'enllestiran les **estructures d'Estat** imprescindibles per a exercir la plena

sobirania. Seran la posada en marxa i l' inici de les negociacions amb l'Estat, les prioritats del nou govern.

Culminada la primera etapa, es procedirà a la proclamació de l' independència, a partir de la desconnexió respecte a l'ordenament jurídic espanyol vigent i el Parlament aprovarà la **lleï de transitorietat jurídica**, que ha de regular de manera provisional els **elements estructurals del nou Estat**.

RESUM DE : FULL DE RUTA UNITARI - ERC - CDC - RCAT - ANC - AMI - ÒMNIUM

Procés de transició democràtica, perquè esdevingui un Estat independent si així ho vol la majoria dels ciutadans.

ELECCIONS PLEBISCITÀRIES

Les eleccions del 27S, tindran **caràcter plebiscitari**. Els programes de les candidatures sobiranistes han de deixar clar un **pronunciament favorable** a l' independència de Catalunya.

L'EIX NACIONAL I SOCIAL són indestruïbles, per tant recuperació de l' **estat social**, especialment en **educació, sanitat i pensions**, com a **drets socials i serveis públics essencials**. Voluntat inequívoca de **regeneració democràtica, transparència, retiment de comptes, participació ciutadana i lluita contra la corrupció**.

Creació i posada en funcionament de **les estructures necessàries** del nou Estat : **hisenda pròpia, seguretat social, transitorietat legal, acció exterior, transició d' infraestructures estratègiques, serveis socials, i de salut, proveïment energètic, seguretat...**

Recollint el mandat de les eleccions, **anunci i inici del procés cap a la declaració del Nou Estat**.

RELACIONS INSTITUCIONALS

Inici de les negociacions amb l'Estat Espanyol de les noves condicions :

- Repartiments de passius
- Relacions entre els nous Estats
- Obertura de negociacions amb les instàncies internacionals

Respectant els textos i acords de les diferents propostes, fulls de rutes o resolucions com són el programa i full de ruta de Junts pel Sí, el de la CUP, la proposta de pacte de legislatura de Junts pel Sí a la CUP, la resolució del 9N al

Parlament i el full de ruta de CDC, ERC, ANC, AMI, Òmnium i Reagrupament, establim que el full de ruta vigent és:

1.1- Eleccions constituents: Malgrat que des de Reagrupament ja donem per vàlid el resultat del mandat del 27S en el que vam obtenir una majoria sòlida de 72 diputats per declarar la independència, veiem que els partits independentistes al Parlament (CDC, ERC, CUP i DC) aposten per unes noves eleccions de “ratificació”.

Un punt a tenir en compte és la comptabilització dels resultats. Si es fan eleccions i no un referèndum, aquests resultats han de ser comptats per nombre de Diputats i no per nombre de vots. No es pot caure altra vegada en l'argument de superar el 50% de vots dels partidaris de la independència. Això només és vàlid en un referèndum i aquest no és el cas. Per tant, ha de quedar clar que amb una majoria de 68 diputats, ja queda avalat el resultat. El 50% dels vots sí que serà exigible quan es faci el referèndum de ratificació de la Constitució.

1.2- Aprovació de les tres lleis de desconexió: Ja estan en marxa les comissions que han d'elaborar les ponències de les tres lleis de desconexió (seguretat social, agència tributària i règim jurídic). En aquest apartat s'hi inclou la llei de transitorietat jurídica, que serà clau en tot el procés ja que establirà quines lleis espanyoles són les vigents a Catalunya en absència de la legislació catalana que les substitueixi o les derogui.

1.3- Procés constituent: Per preparar les bases de la futura Constitució Catalana. Formalització d'una assemblea constituent per redactar el projecte i exposar-lo a debat ciutadà.

1.4- Constitució Catalana: Escollida en les eleccions segons el sistema electoral previst en la llei de transitorietat jurídica. Després serà ratificada en referèndum.

B-DESENCADENANTS DEL PROCÉS

Elements que farien que es precipités tot el procés desenvocant, per exemple, en una Declaració Unilateral d'Independència. Seria el cas de possibles inhabilitacions per part de l'Estat espanyol de càrrecs públics com ara el mateix President de la Generalitat, Presidenta del Parlament, Consellers, etc..., l'aplicació de l'article 155 de la Constitució espanyola que deroga l'autonomia de Catalunya o la judicialització i també possible inhabilitació de regidors o alcaldes que han defensat la resolució del 9N.

Tots aquests fets podrien accelerar i precipitar el procés i seria més que justificada una Declaració Unilateral d'independència. Si el govern espanyol actua de manera antidemocràtica per aturar el procés català s'ha de contemplar, sense complexos, la DUI.

C-PROPOSTES

3.1- En compliment de la resolució del 9N al Parlament on Junts pel Sí i la CUP van declarar que el Parlament no se supeditaria a les decisions de les institucions de l'Estat espanyol i en particular del TC, creiem que NO s'ha de presentar cap mena de recurs en aquest tribunal ja que això contradiu la resolució. Presentar recurs és seguir fent el joc a l'estat espanyol i reconèixer el seu mandat sobre les institucions catalanes. Si des del Parlament es va considerar deslegítimat el TC, de cap manera se li pot donar una resposta en forma de recurs.

3.2- Proposta a la ciutadania perquè comenci a pagar els seus tributs a la Generalitat de Catalunya, un dels conceptes de l'"Estat al marge" que proposava l'expresident de Reagrupament, Joan Carretero. Considerem positiu que les persones comencin a fer-se seva el que serà la nova Hisenda catalana. Per això, i malgrat que en aquests moments els seus impostos encara hagin d'anar destinats a Madrid, s'hauria de donar l'opció de poder fer-ho, garantint, això sí, la total seguretat jurídica per a les persones que així ho facin. El Parlament s'ha de fer responsable a través d'una llei de les possibles represàlies que se'n puguin derivar. El ciutadà s'ha de sentir segur en tot moment que les seves accions estan avalades pel màxim òrgan polític del país.

3.3- Tal i com diu també la resolució del 9N, s'ha de seguir mantenint un marc de relacions amb l'ACNUR i si cal, amb altres instàncies europees, per tal de poder acollir el màxim de persones refugiades més enllà de les decisions de l'Estat espanyol.

Catalunya ha demostrat sentit d'estat, ja sigui amb la creació de la "Conselleria d'Exteriors", amb l'obertura de noves delegacions de la Generalitat a diferents països i com a tal, no es pot obviar aquest punt tant transcendent i urgent per a moltes persones.

2.- UNILATERALITAT

A.- Unilateralitat.

Hem de partir de la base que en cap cas es podrà arribar a la constitució de Catalunya com a Estat independent a partir d'una proposta pactada amb l'Estat Espanyol. No és imaginable una actitud del Govern espanyol equiparable al de democràcies reals i modernes com les que representen els governs britànic, canadenc o danès.

Per altra banda és evident que els Estats de tot el món i amb més intensitat encara el si de l'actual organització europea, són interdependents en quant al seu funcionament, finançament, regulació o productivitat, una circumstància que permet observar que la culminació del nostre procés d'independència tindrà també una important transcendència internacional, factor determinant que es desenvoluparà en el tercer apartat d'aquesta ponència.

Ara i aquí, però, és del tot necessari desemmascarar la falsa proposta d'un possible referèndum pactat amb l'Estat espanyol, en ser aquesta una proposta que només busca dilatar sense termini final l'èxit del procés cap a la independència.

La història i la cultura política majoritària a Espanya impossibiliten aquesta opció, desitjable des d'un punt de vista democràtic, però que és observada com a inacceptable dins l'imaginari polític de les elits estatals, posseïdores com són dels aparells de l'estat

Reiterem per tant que l'única via creïble per a aconseguir la constitució de Catalunya com a Estat és una Declaració Unilateral d'Independència, sens perjudici que la mateixa pugui revestir diverses formes o seguir diversos procediments de fer-se efectiva.

B.- Resolució del 9N

Tal i com consta establert al full de ruta sorgit dels acords de Junts pel Si i la CUP, la resolució 1/XI del Parlament de Catalunya, de 9/ de novembre de 2015, s'identifica com el mandat democràtic sorgit de les eleccions del 27S:

Resolució 1/XI del Parlament de Catalunya, sobre l'inici del procés polític a Catalunya com a conseqüència dels resultats electorals del 27 de setembre de 2015 250-00001/11 ADOPCIÓ Ple del Parlament, sessió 2, 09.11.2015.

El Ple del Parlament, en la sessió tinguda el 9 de novembre de 2015, ha debatut el text de la Proposta de resolució sobre l'inici del procés polític a Catalunya com a conseqüència dels resultats electorals, presentada pel Grup Parlamentari de Junts pel Sí i pel Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent, i les esmenes presentades pel Grup Parlamentari de Junts pel Sí i pel Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent, pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya i pel Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot. Finalment, d'acord amb l'article 165 del Reglament, ha adoptat la següent Resolució:

Primer. El Parlament de Catalunya constata que el mandat democràtic obtingut a les passades eleccions del 27 de setembre de 2015 es basa en una majoria en escons de les forces parlamentàries que tenen l'objectiu que Catalunya esdevingui un estat independent i en una àmplia majoria sobiranista en vots i escons que aposta per l'obertura d'un procés constituent no subordinat.

Segon. El Parlament de Catalunya declara solemnement l'inici del procés de creació d'un estat català independent en forma de república.

Tercer. El Parlament de Catalunya proclama l'obertura d'un procés constituent ciutadà, participatiu, obert, integrador i actiu per tal de preparar les bases de la futura constitució catalana.

Quart. El Parlament de Catalunya insta el futur govern a adoptar les mesures necessàries per a fer efectives aquestes declaracions.

Cinquè. El Parlament de Catalunya considera pertinent iniciar en el termini de trenta dies la tramitació de les lleis de procés constituent, de seguretat social i d'hisenda pública.

Sisè. El Parlament de Catalunya, com a dipositari de la sobirania i com a expressió del poder constituent, reitera que aquesta cambra i el procés de desconexió democràtica de l'Estat espanyol no se supeditaran a les decisions de les institucions de l'Estat espanyol, en particular del Tribunal Constitucional, que considera mancat de legitimitat i de competència arran de la sentència de juny del 2010 sobre l'Estatut d'autonomia de Catalunya, votat prèviament pel poble en referèndum, entre altres sentències.

Setè. El Parlament de Catalunya ha d'adoptar les mesures necessàries per a obrir aquest procés de desconexió de l'Estat espanyol, d'una manera democràtica, massiva, sostinguda i pacífica que permeti l'apoderament de la ciutadania a tots els nivells i es basi en una participació oberta, activa i integradora.

Vuitè. El Parlament de Catalunya insta el futur govern a complir exclusivament les normes o els mandats emanats d'aquesta cambra, legítima i democràtica, a fi de blindar els drets fonamentals que puguin resultar afectats per decisions de

les institucions de l'Estat espanyol, com els especificats en l'annex d'aquesta resolució.

Novè. El Parlament de Catalunya declara la voluntat d'iniciar negociacions per tal de fer efectiu el mandat democràtic de creació d'un estat català independent en forma de república, i acorda posar-ho en coneixement de l'Estat espanyol, de la Unió Europea i del conjunt de la comunitat internacional.

El contingut d'aquesta Resolució parlamentària marca el camí a seguir en els propers mesos i el compromís de Junts pel Si i la CUP, així com del President de la Generalitat i del seu Govern sorgit de l'acord d'investidura d'ambdues forces, de dur a terme allò establert en aquesta Resolució, un text que marca de forma indefectible el futur polític immediat de Catalunya.

C.- Desobediència.

"Qualsevol canvi implica desorganització d'allò anterior per a l'organització d'allò nou"

Saul Alinski.

No podem esperar l'exercici d'un dret no reconegut sense una lluita prèvia. No existeix cap dret natural aliè a la història, a les guerres i a la lluita social. Cap poble, i tampoc el català, ha vist reconegut cap dels seus drets sense conflicte. El poder de l'Estat espanyol sobre la nació catalana és el fruit de segles d'història i de lluites i no es modificarà per la simple invocació d'uns drets perduts.

La política ha estat sempre una relació entre forces i per més que les actituds democràtiques i la concepció moderna dels drets de l'home atorguin una major representativitat ciutadana i una actitud més permeable de les institucions de poder, tots els elements que conformen una societat com l'economia, la fiscalitat, el dret o les institucions estan sotmeses a una correlació de forces i interessos.

La voluntat d'independència de Catalunya xoca frontalment amb la concepció patrimonial de l'Estat per part de les elits governants, concebudes per si mateixes com un cos tancat, de tradició econòmica extractiva, clientelar i posseïdora tradicional del poder.

Davant d'això la reacció dels aparells de l'Estat (espanyol) no poden ser sinó els observats: negació de drets (nacionals, lingüístics, històrics i fins i tot econòmics i socials), judicialització de les reivindicacions (processament de representants polítics, anul·lació de lleis i persecució administrativa) i amenaça de represàlies (boicots econòmics, expulsió d'institucions internacionals i mal tracte pressupostari).

Hem d'assumir per tant que la revolució dels somriures algun dia s'haurà de posar seriosa. I cal explicar-ho. Catalunya ha decidit transitar pel camí cap a la llibertat per vies estrictament democràtiques, però aquest camí no es contradiu sinó que necessita alhora, una actitud de no cooperació amb les institucions estatals, una profunda determinació en la desobediència d'aquelles decisions que van en contra de la nostra llibertat i la presa de consciència plena i definitiva del nostre compromís amb un procés de transformació que marcarà la constitució de Catalunya com a Estat i amb ella l'inici d'una concepció real de democràcia, de benestar i de justícia social.

D.- Llei de Transitorietat.

De la llei a la llei.

El contingut de la denominada Llei de Transitorietat Jurídica (i resta de lleis de desconexió) consta abastament descrit als diversos informes que han conformat el Llibre Blanc de la Transició Nacional de Catalunya, elaborat per la comissió d'experts designada per la Generalitat de Catalunya.

La transcendència d'aquesta norma però, és que representa la forma legal d'aprovació parlamentària de la Declaració Unilateral d'Independència, en tant que assenta la sobirania en el poble de Catalunya i a través seu per representació en el Parlament de Catalunya.

Amb l'aprovació d'aquesta Llei els catalans obeam solament aquelles normes sorgides del Parlament de Catalunya i transitòriament aquelles altres normes que, emanades d'altres cambres legislatives o organismes administratius, siguin incorporades a la legislació catalana com a normes pròpies i vigents en tant no sigui elaborada pel nostre Parlament una norma pròpia.

En aquest moment serem un Estat.

E.- Seguretat jurídica.

Caldrà assumir algun risc sense saber-ne el resultat cert.

Tant mateix, les lleis del Parlament han de garantir que la conducta ciutadana d'acord amb les lleis de desconexió no derivarà en cap cas en perjudicis individuals, assumint la pròpia administració l'establiment dels mecanismes jurídics que així ho permetin.

En el moment que les electors posen en mans de les institucions catalanes el mandat democràtic de constituir Catalunya com a Estat independent és

obligació d'aquestes institucions acomplir aquest mandat, sense retornar al ciutadà la responsabilitat d'assumir-ne les conseqüències en primera persona, sinó en conjunt, com a poble.

F.- Procés constituent.

Moment fundacional, la plasmació del consens formal de la voluntat de tornar a ser un poble normal en el món.

L'inici d'aquest procés representar una fita principal d'afirmació nacional. Comporta la negació de facto de la legitimitat constitucional de l'Estat espanyol i representa una oportunitat d'obertura del procés d'autodeterminació de Catalunya a un gruix de ciutadans molt superior al que es declara pròpiament independentista.

És cabdal encetar processos participatius plurals i oberts que més enllà d'elaborar textos articulats marquin eixos necessaris de consens social, graduïn els anhels ciutadans, prioritzin les grans característiques d'un Estat que, ara si, hem de sentir com a nostre i dibuixin a grans trets el país que desitgem per avui i per demà.

3.- VESSANT INTERNACIONAL DEL PROCÉS.

Projecció i aportacions a nivell d'Europa i comunitat internacional

a) Balanç

La dimensió internacional del procés cap a la Independència de Catalunya, ha estat sempre present en les prioritats estratègiques de Reagrupament Independentista (Rcat). Així ho acrediten els diferents documents que s'han aprovat en les anteriors assemblees nacionals. Concretament, en els documents *Organitzant el nostre futur lliure* (2011) i *Catalunya Lliure, un món millor* (2014), aprovats en sengles Assemblees Nacionals, Reagrupament va detallar quins passos s'havien de seguir per tal que la internacionalització del procés d'independència tingués un protagonisme destacat. Cal destacar que d'entre les seves demandes principals hi havia la formació d'una Conselleria d'Afers Exteriors i també el desenvolupament d'una diplomàcia pròpia. Amb el pas dels anys, podem dir amb orgull que la primera d'elles, s'ha fet realitat darrerament, arran la formació del nou govern, sorgit de les eleccions del 27 de setembre. És una fita molt important, que ha de servir per potenciar la imatge internacional de la Catalunya en el seu camí cap a la Independència. La segona, també s'està construint tant a través de la consolidació del Diplocat, com també de l'expansió de les Delegacions de la Generalitat i les oficines a l'exterior de la Generalitat. També la pròpia Generalitat està portant a terme cursos de formació per funcionaris que s'especialitzaran en els afers exteriors. A hores d'ara s'està ja per la tercera promoció. Tots aquests avenços demostren clarament que les nostres tesis, les nostres fites que ens marcàvem fa uns anys, s'han anat assolint. Un cop més, Rcat ha desenvolupat un paper de guionista del procés.

També volem destacar la rellevància del protagonisme que en aquest procés ha tingut, i que continua tenint, el President Artur Mas, el qual sempre va donar una alta prioritat a la dimensió internacional de la seva acció de govern, i va utilitzar el seu poliglòtisme, no només per donar una lliçó a altres polítics, sinó sobretot per comunicar-se directament amb polítics i mitjans de comunicació internacionals.

L'èxit de la internacionalització de la independència de Catalunya dels darrers anys es constata en dos àmbits a l'hora antagònics i complementaris. L'impacte del procés en els mitjans globals i la reacció històrica del govern espanyol i del que s'entén per la bruneta mediàtica.

Catalunya ha esdevingut en els darrers anys, un centre d'atenció mediàtica

global, paral·lelament al creixement de l'independentisme i a la celebració de les successives mobilitzacions de masses, la consulta del 9N i més properament, la celebració de les eleccions del 27S amb una victòria contundent dels partits favorables a la Independència. Polítics i mitjans de comunicació internacionals s'han interessat per tot el procés i el nombre de periodistes internacionals que van ser enviats com a corresponents, superava de molt el de moltes eleccions i esdeveniments en estats ja independents i deixava ben a les clares que Catalunya no és una *comunidad autónoma* més, qualsevol, com mai es cansava de repetir fins a l'esgotament el govern espanyol. Catalunya, a hores d'ara, continua figurant al capdamunt de l'agenda política i tothom és conscient, que caldrà una resolució política que, com no pot ser d'una altra manera, ha de prioritzar la democràcia i el dret a decidir del poble català, d'acord amb els valors propis que caracteritzen la Unió Europea.

I precisament són aquests valors, els que està trepitjant de forma barroera el govern espanyol, que ha fracassat reiteradament en els seus intents no només de pressionar els governs europeus i d'arreu, sinó també d'impedir la consolidació institucional de la Conselleria dels Afers Exteriors i de les delegacions de la Generalitat a l'exterior, amb una especial insistència en el cas de la de Brussel·les. Però malgrat les enormes pressions exercides, no ha aconseguit que cap govern del món es posicioni en contra de la Independència de Catalunya, limitant-se alguns d'ells, a declaracions de cara a la galeria, que no entraven en el fons de la qüestió, i que en no pocs casos han degradat de forma molt seriosa la imatge pública i política del govern i, en general, de l'Estat. Una imatge, dit sigui de passada, ja força tocada pels casos de corrupció i per la precarietat econòmica i social, i per un deute públic que ja supera el 100% del seu PIB.

Però malgrat aquesta campanya d'assetjament, que darrerament s'ha centrat en la pròpia Conselleria d'Afers Exteriors, el govern espanyol ha fracassat en el seu objectiu. I la darrera prova més fefaent la tenim en l'intent d'impedir que el President de la Generalitat rebés en territori català, al Primer Ministre italià. Una mostra més de la seva actitud barroera, i que demostra el seu estat d'alarma i de pànic als èxits successius de l'estratègia internacional de Catalunya.

Finalment, no podem deixar d'esmentar la figura del nou President de la Generalitat, el Molt Honorable Carles Puigdemont, que també és un destacat partidari del procés d'internacionalització de la Independència de Catalunya, com ja ho va demostrar tant en la seva etapa professional de periodista, com també durant el seu mandat com a batlle de la ciutat de Girona. En totes dues etapes, la internacionalització de Catalunya i de la seva ciutat, en van ser elements prioritzats. Fins i tot podem arribar a considerar que va ser precisament la

importància donada a la dimensió internacional en el procés cap a la Independència, un dels motius que molt probablement van ser definitius perquè el President Mas el proposés com a successor.

b) La tasca a fer

Òbviament, encara hi ha feina a fer. Catalunya ha demostrat al món la seva voluntat de ser lliure. De fet, políticament ja ho és. Així es va aprovar en una moció pel Parlament de Catalunya el mes de gener del 2013, i es va ratificar, després de les eleccions del 2015, en la Resolució sobre l'inici del procés polític com a conseqüència dels resultats electorals, del mes de novembre del 2015.

Abans d'entrar en concretar quines són les tasques pendents, però, considerem molt rellevant destacar un altre aspecte. Contràriament a la campanya mediàtica espanyola, el procés polític cap a la Independència de Catalunya no només no espanta a la comunitat internacional, als inversors internacionals, al turisme, sinó que es dóna un efecte beneficiós a nivell econòmic. Així la inversió estrangera a Catalunya en el 2015 va créixer en un 57,8%, i les perspectives econòmiques la situen com la principal àrea del sud d'Europa pels propers anys.

En aquest sentit, tot indica que, un cop desapareixi l'asfixia financera premeditada i l'espoli fiscal exercits per l'Estat espanyol, l'evolució de l'economia catalana i del nivell de benestar dels catalans i les catalanes creixerà de forma significativa i es podran implementar les polítiques de cohesió i socials que permetran lluitar contra la pobresa i la marginació social que afecta a una part molt important dels catalans i les catalanes. Naturalment, aquest procés dependrà de la negociació sobre el repartiment dels actius i dels passius, i, de forma molt principals sobre quin percentatge del deute públic espanyol, i només espanyol, assumirà la República de Catalunya. I aquesta determinació, lògicament, es farà en funció del nivell de predisposició del govern espanyol a negociar de bona fe, i no posant pals a les rodes. Entre d'altres raons perquè qui en sortiria més perjudicat seria ell mateix. No cal dir que en aquesta negociació, Catalunya ha de jugar la carta internacional, i fer veure als nostre socis més directes, sobretot els europeus, que el procés d'independència de Catalunya no és estrictament un "afer intern" espanyol, sinó que ells mateixos hi tenen molt a guanyar, però també molt a perdre, si se'n desententen.

A continuació s'esmenten quines són les prioritats que Catalunya ha de treballar per a culminar amb èxit el procés cap a la independència en el que ens trobem. Com ja es va dir en les ponències anteriorment aprovades per Reagruament, la visió des de la qual treballem és aquella que diu que *el nostre món és el món*. Ara

bé, això no treu que dins d'aquest món, interconnectat, interdependent, tres siguin els àmbits que cal treballar amb més intensitat en els propers mesos, en el marc del calendari aprovat pel propi Parlament de Catalunya: els Estats Units, la Unió Europea i el Mediterrani.

- 1) Els **Estats Units**. Malgrat que els Estats Units sembla decantar-se cada cop més cap al Pacífic, té la suficient capacitat per seguir mantenint una presència important arreu del planeta i, també, per suposat a Europa. Espanya va intentar forçar una declaració contrària a la independència per part del President Obama. I no se'n va sortir. Ningú no dubta, i menys ells mateixos, que un posicionament dels Estats Units a favor de la independència de Catalunya, tindria uns efectes multiplicadors. Però hem de ser conscients que l'estratègia dominant en la política nordamericana pel que fa als moviments d'independència que es donen al món és extremadament pragmàtica. Dóna suport a aquells que beneficien els seus interessos i s'oposa a aquells que no. Un altre element que la caracteritza, aquesta política, és la defensa de l' statu quo si aquest suposa una estabilitat. Espanya, tradicionalment, ha tret profit de la seva ubicació geogràfica, per aconseguir acords amb els Estats Units, i ara continua jugant aquesta carta. Quina carta pot jugar Catalunya en aquest context? Hem de fer per manera que als Estats Units li resulti més beneficiós una Catalunya independent que una Catalunya dins d'una Espanya permanent en crisi interna que haurà de dedicar una part dels seus recursos a intentar acabar amb l'independentisme català. Uns recursos que, com en el cas de la intel·ligència o la seguretat, es desviarien d'altres objectius que són molt més rellevants per a Washington com és la lluita contra el gihadisme internacional, les xarxes criminals, etc. A més a més, Espanya ha donat mostres de ser un aliat poc fidel, que flirteja amb amistats poc recomanables i que continua assetjant de forma constant el gran aliat europeu dels Estats Units, com és la Gran Bretanya, pel tema de Gibraltar, amb les implicacions geoestratègiques i militars que això comporta.

Catalunya, en aquest sentit ha de jugar una doble carta. En primer lloc, Catalunya, situada al cor de Mediterrani i fronterera amb França, i sobretot, la ciutat de Barcelona, és cada cop més una de les destinacions principals de turistes i empreses americanes, sobretot en l'àmbit de les noves tecnologies i altres sectors econòmics d'alt valor afegit. A més, a banda de grans recursos naturals, sí que compta amb una xarxa d'investigació, universitària capdavantera a la Unió Europea. La seva subordinació a Espanya, però, comporta importants obstacles en àmbits com les infraestructures, la logística i al capital humà, que afecten negativament a la seva competitivitat. Només amb la Independència, la

potencialitat de Catalunya estarà en condicions de desenvolupar-se i això beneficiarà les empreses americanes. No cal dir que, en aquest sentit, desenvolupar com ja s'ha fet, una feina de lobby prop de les institucions decisionals americanes (President, Congrés, Administració), així com de la societat civil (mèdia, celebrities, think tanks, empreses, etc) és fonamental.

En segon lloc, la carta de la democràcia. Estats Units va néixer precisament d'una Declaració d'Independència, i el propi President dels Estats Units, ha dit en els seus discursos, més d'una i de dues vegades, que el principi d'autodeterminació, és a dir, el dret a decidir dels ciutadans, està per damunt de tot. En aquest sentit cal fer arribar a Washington el missatge clar i nítid que aquí hi ha un poble que no només està compromès amb la pau, sinó que d'una forma pacífica i democràtica decideix el seu futur, i que ho fa respectant les voluntats minoritàries, sí, però en cap cas subordinant-se a elles. I que qui, de forma permanent, i sense bona fe, es nega permanentment a negociar és el govern espanyol, fet que fa impossible qualsevol entesa o acord. En definitiva, exhibint unes immaculades credencials democràtiques, que posin la pilota al terrat dels espanyols, tenint sempre, si aquests no hi posen seny, com a possibilitat, el recurs a la declaració unilateral d'Independència.

Ens agradi o no ens agradi, la Independència de Catalunya no es farà contra la voluntat dels Estats Units, per la qual cosa és de summa importància reforçar-hi la presència pública i privada i multiplicar tots els esforços per a convèncer-los que allò que més els beneficia, és la Independència de Catalunya.

- 2) **La Unió Europea.** Per a Catalunya, la UE és el nostre referent immediat. El nostre entorn. La UE som nosaltres i nosaltres som la UE. Qualsevol plantejament alternatiu és d'una enorme irresponsabilitat. Naturalment això no vol dir que no es pugui aspirar a millorar-la i fer-la més democràtica i més propera. Però des de dins, mai des de fora. Per això ha de quedar molt clar que no podem acceptar que des de Brussel·les es titlli el procés cap a la independència com un *afere intern* espanyol, o de naturalesa constitucional espanyola.

No, Catalunya forma part del patrimoni europeu des dels seus inicis, i encara més, ha fet enormes contribucions de tota mena a aquest patrimoni. De manera que no ha de tenir cap complex i jugar la carta de la ciutadania europea. Per acabar-ho de rematar, som contribuents nets al pressupost europeu. Cal anar amb menys prevenció i aprofitar tots els recursos o oportunitats que tenim per fer més present la nostra voluntat de continuar contribuint-hi. També aquí cal fer veure a la UE que no és del seu interès una Catalunya que se senti incòmoda

sense veu pròpia i que sortiran més guanyant que perdent si accepten la seva independència, després d'un procés pacífic i democràtic. També que fins i tot més que a Alemanya o a Itàlia.(a França potser no), a qui més l'interessa una Catalunya a la UE és a Espanya, una Espanya que, no cal dir-ho, més enllà d'actuacions de cara a la galeria, està totalment subordinada a la UE pel seu deute estratosfèric, i que no tenim cap mena de dubte, acabarà assumint la decisió de Brussel.les quan arribi el moment.

Naturalment, a banda de l'acció global, Catalunya ha de continuar actuant a nivell dels diferents estats membres. França i Alemanya, per raons òbvies són les dues grans referències. També per motius culturals i econòmics, Itàlia hi té una rellevància important. El Regne Unit, també hi ha uns vincles molt importants al llarg de la història i per la seva rellevància economicofinancera i la seva proximitat als Estats Units. Pel que fa a la resta d'estats membres, el fet que es creï un estat petit-mitjà en detriment d'un de gran, pot ser ben vist, no només per aquells que en surten beneficiats (Polònia, per exemple), sinó també perquè molts d'ells tenen una independència recent i, en bona lògica, estan clarament a favor del dret a decidir, de la democràcia.

En definitiva, l'actuació de Catalunya a l'interior de la UE ha de ser totalment desacomplexada, i deixant ben clar que una UE amb una Catalunya com a estat membre, serà més forta, més democràtica, i en definitiva, més europea.

Naturalment, la resposta a la típica i tòpica estratègia d'alguns d'alertar sobre el risc de l'efecte dominó que generarà la Independència de Catalunya és la de sempre. La de considerar el cas català un cas especial, i per fer-ho, per exemple, es pot argumentar, paradoxalment, la negació total i absoluta del govern espanyol a negociar, actitud que està aixecant la indignació, per uns, i la perplexitat per d'altres, per ser tan poc europea, precisament, per contradir de forma rotunda i total els valors europeus dels quals tots ens sentim tan orgullosos.

- 3) **El Mediterrani.** L'altra àrea a la qual estem íntimament vinculats és el Mediterrani. No només per motius històrics i geogràfics, sinó perquè a hores d'ara és l'autopista per on arriben o per on exportem gran part dels nostres productes, serveis, etc. Del Mediterrani arribem a Àsia i a Amèrica. Naturalment, també a l'Àfrica. El Mediterrani també és, una zona molt fràgil i que ens condiciona el nostre futur de forma immediata. Per això Catalunya ha de recuperar un protagonisme sobretot en la part més occidental, però sense deixar de banda la més oriental. Els estats amb els qual el compartim han de ser els nostres amics i hem de

desenvolupar tot tipus de xarxes, relacions i si, és necessari, especialitzar-nos en algunes activitats o serveis. El Mediterrani som nosaltres. I nosaltres som el Mediterrani. No ens en podem desvincular, i sobretot no podem deixar que d'altres ens diguin què podem fer i que no.

A banda de la dimensió econòmica i cultural, però, hi ha una altra dimensió que no podem deixar de banda, que és la de la seguretat. Catalunya ha d'explicar que amb la seva Independència, el Mediterrani serà més segur, entre d'altres raons, perquè nosaltres no tenim més mar que aquest, i per això, tot allò que passi a la riba del sud o de l'est, per exemple, ens afecta d'una manera o d'una altra, i per això farem tot el possible perquè ho faci en sentit positiu. A banda dels nostres veïns europeus, caldrà donar una gran rellevància, en aquest sentit, als del sud, des del Marroc (d'on, per cert, provenen milers de persones que ara viuen a Catalunya), Algèria i Tunísia. I fer-ho no en competència amb altres estats europeus que ja hi tenen una gran presència, sinó de forma col·laborativa, cooperativa.

Naturalment, els nostres lligams, i la nostra actuació internacional no es pot limitar a aquestes prioritats. Hi ha altres estats amb els quals mantenim una relació molt intensa, per raons històriques, com el cas de **Mèxic**, l'**Argentina**, fins i tot la pròpia **Cuba**, amb tots ells s'ha de continuar la tasca de convenciment, de negociació, d'apel·lar a aquells mateixos principis que ells defensaren quan accediren a la seva Independència, i als quals no estan disposats a renunciar per res del món, ans ben al contrari. Una apel·lació que s'ha de complementar, benentès amb projectes de col·laboració i cooperació que siguin mútuament beneficiosos en tots els sentits.

I al marge dels estats, els altres interlocutors han de ser les grans organitzacions internacionals, començant per l'ONU amb les seves agències i institucions que en depenen, la pròpia OTAN, l'OCDE, l'OSCE, el Consell Europeu, etc.